

teoria kabaretu

panie co to
jest?

kabaret istnieje, w znanej dzisiaj formie, dopiero od około 100 lat. za datę początkową uarto się przyjmować rok 1881, kiedy to rodolphe salis założył w paryżu "chat noir" (pierwszy niemiecki kabaret – "buntes theater (Überbrettel)" – założył ernst freiherr von wollzogen 18 stycznia 1901 roku w berlinie; pierwszy polski kabaret to "zielony balonik" założony 7 października 1905 roku z inicjatywy edwarda żeleńskiego i stanisława kuczborskiego w krakowie; 31 grudnia 1908 arnold szyfman zakłada w warszawie kabaret "momus"). ujmując charakterystykę kabaretu szeroko, jego elementy pojawiają się już u françois villona, w tradycji francuskich trubadurów, niemieckich minnesänger czy późniejszej tradycji pieśniarzy politycznych (chansonniers pont neuf w paryżu), jak również w czasie rewolucji francuskiej i później (burranger-chansons, caffès-chantants i caffès-concerts). jest to więc młody multimedialny gatunek, łączący i wykorzystujący elementy różnych dziedzin sztuki do budowy swych zabiegów i swej specyfiki gatunkowej. kabaret wykorzystuje różne systemy semiotyczne, stanowiąc tym samym specyficzny i samodzielny rodzaj sztuki. brakiem precyzji byłoby więc uznawanie go za – jakkolwiek rozumianą – formę pośrednią, jako swego rodzaju niepełny teatr (typu jednoaktówki) czy literaturę mówioną. w kabarecie istnieją bowiem zabiegi generujące znaczenia, których nie da się sprowadzić tylko do środków teatralnych lub literackich. problem zatem polega na tym, by adekwatnie opisać to multimedialne zjawisko.

adnotacja
magazynowa